

komme an paa, om man overhovedet kender den Form, og bruger den Form, at nedlægge Forbud mod Wgtestabets Indgaaelse, og at justficere dette Forbud ved en senere Rets- sag. Det er slet ikke nogen given ratio scripta, at saaledes er Fremgangsmaaden alle Vegne. Det, som er Meningen med Paragraffen, er for øvrigt nærmest den, at Konsulen skal scribe hjem og indhente nærmere Instruktioner. Naar saadanne Tilfælde indtræde, maa han overveje Sagen, og naar han derefter kommer til det Resultat, at der virkelig er noget mod Velsen at indvende, f. Eks. kan man tænke sig, at den paagældende Partis Fader kommer til Stede og siger: „Jeg vil paa ingen Maade samtykke i dette Wgtestab“, saa maa han foreløbig sige nej, men paa den anden Side staar det saa naturligvis Parten frit for at klage over ham til Udenrigsministeren, og Sagen maa altsaa afgøres her hjemme. Jeg skal nu bemærke, at jeg har ikke tænkt mig, at disse Tilfælde kunde afgøres paa nogen anden Maade end ad administrativ Vej, idet vi, som det ærede Medlem selv bemærkede, ikke have nogen Form, hvorunder Konsulernes Rendelser kunne bringes ind for Domstolene, og for øvrigt tror jeg, at den hele Sags praktiske Betydning er altfor ringe til, at man af den Grund skulde sætte et nyt Maskineri i Gang. — Det blev dernæst bemærket, at det kunde formentlig være rigtigt, om der i denne Lov optoges en lignende Bestemmelse som den, der findes i Loven 13de April 1851, nemlig at der skulde tages Bestemmelse om, i hvilken Religion Børnene skulle opdrages, naar Forældrene ere af forskellig Trosbekendelse, og denne kunde afgives for Konsulen ligesom her hjemme for Ørigheden. Jeg har not været opmærksom paa dette Punkt, men i Ønstet om at gøre disse Former saa simple som muligt og foreskrive saa faa Betingelser som muligt med Hensyn til, hvad der skulde iagttages, forekom det, at der ikke var nogen særlig Grund til at opstille en sliq Betingelse. Sagen er jo nemlig den, at en sliq Bestemmelse overhovedet ikke træffes, naar Danske indgaa Wgtestab i Udlandet. Indgaa Danske af forskellig Trosbekendelse Wgtestab i Frankrig, England eller Thykland, træffes en sliq Overenskomst; de indgaa der Wgtestabet, uden at der aftræves dem noget saadant Løfte; ja, der gives dem end ikke nogen som helst Lejlighed til at træffe en saadan Overenskomst. I Overensstemmelse hermed mener jeg ikke, at der er nogen særlig Grund til at stille de her omhandlede Personer anderledes end andre Danske, som i Udlandet indgaa Wgtestab og derefter komme herind.

Der mangler ganske vist en Regel paa dette Punkt, men ligesom man maa hjælpe sig og afgøre det nævnte Spørgsmaal saa godt som muligt, lige over for andre Danske, der komme her ind i Landet efter at have ladet sig vie i Udlandet, maa man ogsaa gøre det overfor de her nævnte Personer. Man har altsaa paa dette Punkt indskrænket sig til det nødvendige, men mod dette Udtryk, som bruges af det ærede 4de Medlem for 1ste Rreds (D. Hansen) maa jeg dog for øvrigt gøre en Indsigelse med Hensyn til den Maade, hvorpaa han benyttede det. Det er slet ikke Lovens Mening eller min Mening i Motiverne at udtale noget som helst om, hvorvidt de Forordninger, som stilles med Hensyn til Wgtestaber, der indgaa i Danmark, ere berettigede eller nødvendige. Min Mening er kun, at man med Hensyn til de Wgtestaber, som skulle indgaa i Udlandet paa Steder, hvor Wgtestabstiftelsen skal foregaa ved Konsulene, der som oftest mangle Kundskab til dansk Ret, og i mange Tilfælde ogsaa til vore Forhold i det hele taget, ikke skal stille andre Forordninger end dem, der alle Vegne i Verden betragtes som de væsentligste med Hensyn til Wgtestabets Indgaaelse; men deri ligger aldeles ikke, at jeg vil kunne underskrive, at der er noget urigtigt i, at man med Hensyn til Wgtestab, som indgaa her hjemme, fordrer forskellige andre Betingelser, f. Eks. den, at en Person ikke har nydt urefunderet Fattighjælp i den sidste Tid for Wgtestabets Indgaaelse, jeg betragter ikke den som nogen urimelig Forordning; men naturligvis ingen Steder i Verden betragter man sliqe Betingelser som væsentlige med Hensyn til Wgtestabet, som noget, der ligger i Wgtestabets Natur, og af den Grund har jeg ment, at fra disse Betingelser, der ikke flyde af Wgtestabets Natur, kan der bortses ved disse Wgtestaber, der indgaa i Udlandet. Endelig skal jeg bemærke, at for saa vidt der spørges om, hvorvidt der skal erlægges Gebyrer, er jeg ganske vist gaaet ud fra, at den Myndighed, Udenrigsministeren har til overhovedet ad administrativ Vej at fastsætte Konsulargebyrer, ogsaa maatte komme til Anvendelse her.

Til disse Bemærkninger skal jeg for Tiden indskrænke mig, idet jeg naturligvis ligesom alle de ærede Talere, der have haft Ordet, forudtæller, at Sagen vil blive prøvet i Udvalg, hvor jo ogsaa disse specielle Spørgsmaal ville kunne drøftes.

Det. Hansen: Jeg hørte den højttæ- rede Ministers Foredrag med stor Tilfreds- stillelse, idet det klarede forskellige Punkter;